

Josef Achrer

<http://josefachrer.cz>

Narodil se v roce 1951 ve Vyškově.

„Studoval jsem Střední umělecko-průmyslovou školu, později jsem přestoupil až do Prahy na Akademii nebo UMPRUM. Nikde nechtěli, abych maloval. Na UMPRUM jsem studoval vše možné, ale milované plátno a štětky jsem si moc neužil. Na Akademii šel se mnou posudek od tehdejších mravokárců, že je nežádoucí, abych studoval. Jistě to se mnou všichni mysleli dobře.

Nenechal jsem si to líbit a stále maloval ty příběhy, co jsem měl v hlavě. Mezitím byl ze mě propagační úředník, dělník, řezbář, ženich, táta, fotograf a také rozvedený výtvarník. Ale maloval jsem dál. Začal jsem být sám sobě podezřelý. Přemýšlel jsem, zda to opravdu všichni kolem mě myslí se mnou dobře. Tak jsem šel světem bez příbuzných s velkými společenskými ambicemi a bez talentu být v pravý čas na pravém místě.

Šel jsem, a míjel místa velkého šoubyznysu a kroutíte hlavou nad povrchností lidí, kteří kdysi možná bývali talentovaní. Myslel jsem na to, že v hloubi duše lidí jsou zapsány znaky a symboly jejich povah a charakterů, které utváří naše okolí a životní cesty. Jsou to struktury a ornamenty, které jsou čitelné někdy jen obtížně. Mají svá tajemství. Jen málokdy, ale ano stane se, a já je vyčtu z očí. Jsou to složité příběhy, tak jako moje plátna.

Kdosi moje obrazy nazval mozaikou kontrastů. Kontrastů reálna a snu, duší a světem, racionalitou a hrou, světla a tmy. Ano, je to tak. Moje práce není žádnou oslavou života a popisem, jak nahlížet na vše s ironií a šibalstvím.

Ale pozor prosím, tato výpověď není vůbec nějakým nářkem nad rozlitym mlékem. Je to příběh s dobrým koncem. Tak to bylo, a je dobře, že tu práci dnes mohu dělat.

Můj kamarád zpívá: „Milujme to, co přichází a ne to co jsme si přáli – štěstí je dušička prchavá, bublinka do vodováhy.“

